

3. Zgodbi se prepleteta

Maja je pravkar obrisala Lori in Kana, ki sta se takoj zvila v klobčič vsak na svoji strani troseda in zadremala. V takšnem deževnem jutru si res nista želela nič drugega. Sprehod je bil kratek, vendar za Lori še vedno predolg – ona namreč ne mara dežja. Kana, ki rad plava, mokrota ne moti, toda pri spoštljivih letih, v katerih je, se mu ne po dežju in ne po soncu ne ljubi predolgo hoditi.

Takrat pa je na Majin telefon pripelo slikovno sporočilo. Ko ga je Maja odprla, je zagledala sliko majhnega črno-belega kužka in besedilo: »Tega kužka smo našli danes zjutraj. Ga prideš pogledat :-)?«

Seveda Maji ni bilo treba razmišljati. Takoj je odpisala »Ja!« in že se je odpravljala.

Na hitro je še pobožala Kana in Lori, ki sta jo le pogledala skozi priprte veke in narahlo pomahala z repom. In ko je zaklepala vrata, si sploh ni mogla misliti, kako se bo zaradi enega slikovnega sporočila njihovo življenje spremenilo.

Ko je vstopila v dnevno sobo, ji je Aljaž že prihajal naproti: »Poglej!«

V naročju je nosil majhnega kužka. Maja ga je takoj vzela k sebi in ga ne-

žno božala, Aljaž pa ji je pravil, kako in kje je kužka našel. Mali ubožček se je že ogrel in posušil in ko se je najedel, ni bil nič več prestrašen, temveč vesel mladiček, ki sta ga predvsem zanimala mala mešanka Ula in beagle Boni, ki sta nasledila Mijo, psičko, zaradi katere sta se pred leti Majin sin Nik in Aljaž spoznala. Leta tečejo, Kan je star gospod, Mije ni več, prijateljstva, ki so se takrat sklenila, pa še kar obstajajo. In če se Nik in Aljaž zaradi različnih interesov ne vidita več pogosto, njuni mami še vedno vsak teden najdeta čas za kavo in klepet.

Vsi so se takoj strinjali, da malčka ne odpeljejo v zavetišče. Prav gotovo se je samo izgubil, lastniki ga najbrž že iščejo in so v skrbeh zanj. Tako lju-bek, majhen psiček ima prav gotovo ljubečo družino, ki ga pogreša.

Takoj so objavili fotografijo na facebook-u mestnega Društva za zaščito živali in oddali objavo na Radio v rubriko Najdeno. Ko je čez nekaj časa končno le nehala deževati, so poiskali star Bonijev povodec in Uli-

no ovratnico in odšli z najdenčkom in njunima novima prijateljema na sprehod. Ljudi, ki so zdaj počasi prihajali na vrtove, so spraševali, ali kdo slučajno pozna tega psička in njegove lastnike, ali vedo, če ga kdo išče, toda nihče ga še nikdar ni videl.

Natisnili so letake s kužkovo fotografijo in kontaktno telefonsko številko, nalepili so jih po vsej okolici.

Vendar nihče ni poklical. Ne tistega dne in ne naslednjega in vedno bolj jasno je bilo, da kuža ni pogrešan, temveč zavržen.

Aljaževa družina se je odločila, da še enega psa ne morejo imeti, ker imajo preveč obveznosti, da bi skrbeli še za mladiča. Maja pa se kar ni mogla sprijazniti s tem, da

bi ga oddali v zavetišče. Lorin žalostni pogled, ki jo je vedno, ko je odhajala od nje iz zavetiščnega boksa, skozi rešetke spremljal in jo prosil: »Ne pusti me tukaj, vzemi me s seboj! Domov! Tudi jaz si želim imeti dom!« je bil še preveč živ v Majinem spominu.

